

τὴν διανοητικὴν φήμην τῆς πατρίδος μου εἶναι ἡ ἐξῆς παράλογος τετριμμένη φράσις, πάντοτε λεγομένη καὶ πάντοτε εὐμενῶς ἀποδεκτὴ γινομένη.

« Ἄλλως τε τῶν μεγιστάνων ἢ πολυτέλεια ἐπιφυγόνει τὰς τέχναις, τὴν βιομηχανίαν, τὴν ἐργασίαν. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους καὶ οἱ ὑπουργοὶ του, κελοῦντες εἰς συμπόσια καὶ συναναστροφάς, ἐγγέουσι ζῶν εἰς τὰς φλέβας τοῦ κοινωνικοῦ σώματος. Ἐλαττόνοντες τὴν χορηγίαν τῶν λιμοκτονεῖτε τὴν παρισινήν καὶ, διὰ τούτου, τὴν ἐθνικὴν βιομηχανίαν. »

Ἄλλὰ, πρὸς Θεοῦ, σεδάσθητε τὴν ἀριθμητικὴν τούλάχιστον, καὶ μὴ ἔρχεσθε λέγοντες πρὸς τὴν Ἐθνικὴν τῆς Γαλλίας Συνέλευσιν, ἵνα μὴ πρὸς αἰσχρὸς τῆς παραδεχθῆ τοὺς λόγους σας, ὅτι ἄλλο εἶναι τὸ κεράλιον τῆς προσθέσεως ἢ ἡ ἄθροισις γίνῃ ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἄλλο ἂν ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Εἶμαι ἐν τῷ συμφωνεῖν μετὰ τινος ἐργάτου νὰ κατασκευάσῃ αὐλακὰ εἰς τὸν ἀγρόν μου ἀντὶ πέντε φράγκων. Ἐν ᾧ συμφωνῶ, ὁ εἰσπράκτωρ μου παίρει τὰ πέντε φράγκα διὰ τὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργόν. Ἡ συμφωνία μου διελύθη, ἀλλ' ὁ κύριος ὑπουργὸς προσθέτει ἐκ τούτου ἐν φαγητὸν εἰς τὴν τράπεζάν του. Πῶς πολυᾶτε νὰ ὑποστηρίζετε ὅτι ἡ ἐπίσημος αὕτη θάπανά ἐστὶν αὐξήσις τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας; ἂν ἐννοεῖτε ὅτι δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλῆ μετὰθεσις ἀπολαύσεως καὶ ἐργασίας; Ἀλήθεια ὅτι ἐν τῇ ὑποθέσει καύτη ἔχει ὁ ὑπουργὸς πλουσιωτέρην τὴν τράπεζάν του, ἀλλ' ὡσπύτως ἀλήθεια ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ἔχει ὁ γεωργὸς ἥττον καλῶς ἀπεξηραμένον τὸν ἀγρόν του. Παρισινός τις ξενοδόχος ἐκέρδησε πέντε φράγκα. Συμφωνῶ. Ἄλλὰ συμφωνήσατε καὶ σεις ὅτι ἐπαρχιακός τις γεωργὸς ἔνεκα τούτου δὲν ἐκέρδησε πέντε φράγκα. Τὸ κάτω κάτω, τὸ ἐπίσημον φαγητὸν καὶ ὁ κερδίστας ξενοδόχος εἶναι τὸ ὀρώμερον* ὁ κατακλυζόμενος ἀγρὸς καὶ ὁ ἀργὸς ἐργάτης εἶναι τὸ μὴ ὀρώμερον.

Θεὸς μου! πόσον δύσκολον ἐν τῇ πολιτικῇ οἰκονομίᾳ ν' ἀποδεικνύηται ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουσι τέσσαρα. Ἀφ' οὗ δὲ ἀποδειχθῆ λέγουσιν « Αὐτὸ εἶναι πασιδῆλον » πόση πληξίς ν' ἀκούῃ τις ἀποδείξεις περὶ τῶν πασιδῆλων. »

Καὶ ὅμως ψηφίζουσιν ἔπειτα ὡς εἰ μὴ προσηχθῆ ἀπόδειξις.

*Εἶναι συνέχισμα.

I. B.

Μηδὲν μηδέποτε προσθέσης εἰς τὰς διαδιδόμενας φήμας περὶ τοῦ πλησίον σου. Διότι, ἂν μὲν ἦνε ἐνοχος, ἀπανθρώπως θέλεις αὐξήσει τὴν δυστυχίαν του διὰ τῶν συλλογισμῶν σου, ἂν δὲ ἦνε ἀθῶος, θὰ λάβῃς τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι δὲν συμπεριελήφθης εἰς τοὺς συκοφάντας του.

Τὸ ἐπόμενον συγκινητικώτατον διήγημα, τοῦ ὁποίου μεταφράσιν παρέχουμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, εἶναι ἔργον τοῦ Ἑρρίκου Γρεβίλ, ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑποκρύπτεται λογία καὶ εὐφυῆς γυνή, γνωρίσασα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἄριστα καὶ βαθύτατα τὸν ἠωσικὸν κόσμον, πρὸς ὃν τὸ ἡμέτερον διήγημα ἀναφέρεται, καὶ κοσμοῦσα ἀπὸ τινος τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἐγκρίτων γαλλικῶν ἐφημερίδων *Temps* καὶ *Journal des Débats*. Σ. τ. Δ.

ΛΕΒΕΔΑΚΑ

Ὁ Σέργιος Μανούρωφ ἦτο κυνηγὸς καὶ ἐκ φυσικῆς κλίσεως καὶ ἐκ συνηθείας* ὅταν τις διέρχεται ὅλον τὸ ἔτος εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἔχη τὴν εὐκολίαν ἄνευ ἀδείας ἀγορφυλάκων καὶ ἄνευ ἄλλου κωλύματος νὰ θηρεύῃ ἐλευθέρως εἰς τὰ κτήματά του, θὰ εἶχε πολὺ ἄδικον νὰ παραμελῇ τὴν μόνην τέρψιν καὶ δικασέδασιν, ἣν δύναται ἡ ἐρημία νὰ παράσχη.

Ὁ Σέργιος ἠγάπα πρὸς τούτοις τοὺς ἵππους. Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ Μανούρωφ εἶχον ἰδρύσει ἵπποφορβεῖον λαμπρὸν, ὁπόθεν οἱ κτηματῆται τῶν περιχώρων ἐπρομηθεύοντο τοὺς ἵππους καὶ τὰς φοράδας των. Οἱ ἵπποι, οἱ παραγόμενοι ἐκ τοῦ ἵπποφορβεῖου τούτου δὲν ἦσαν μὲν πολυπληθεῖς, ἀλλ' ἦσαν ἄριστοι. Ὁ Σέργιος διηγεῖ λοιπὸν εὐδαίμονα βίον μὲ τούτους ἵππους του καὶ μὲ τὸ ὄπλον του.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ τὸ ὄπλον διὰ νὰ θηρεύσῃ τις, χρειάζονται καὶ κύνες* εἶχε λοιπὸν ὀλόκληρον θηροκυνίαν, ἣν ἀπετέλουν κύνες ὄχι θορυβώδεις καὶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλ' ἐκλεκτοὶ καὶ ἱκανοὶ διὰ τὰ διάφορα τῆς θήρας εἶδη, διὰ τὴν ἀλώπεκα, διὰ τὴν ἄρκτον, διὰ τὸν λαγῶν, διὰ τὰ πτηνά. Ποτέ του ὁ Σέργιος δὲν ἐπώλει κύνας.

— Ὁ κύων, ἔλεγεν, εἶνε εὐγενέστατον ζῶον, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ πληρώσῃ μὲ ἄργυρον.

Ἐχάριζε τοὺς κύνες του, διότι δὲν ἦτο φιλήργυρος, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐπώλει.

Ἡ βασίλισσα ὄχι μόνον τῆς θηροκυνίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ οἴκου ἦτο ἡ Λεβέδακα, μεγαλόσωμον λαγωνικὸν ἐκ Σιθηρίας, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀργυρόχρουν καὶ ἀκηλίδωτον τὴν τρίχα, οὐλῆν δὲ καὶ μεταξώδη, ὅπως αἱ αἰγὲς τῆς Ἀγκύρας. Ἦτο τόσον ὑψηλὴ ἡ Λεβέδακα, ὥστε καὶ ὅταν ἐκάθητο ὑπερεῖχε τῆς παρακειμένης τραπέζης καθ' ἅπαν τὸ ὕψος τοῦ κυκνεῖου τραχήλου της καὶ τῆς λεπτοφυοῦς κεφαλῆς της. Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἂν ὁ κύριός της τὴν ἐλησμονεῖ τῷ ἔλειχε τὸν τράχηλον χωρὶς νὰ σηκωθῆ, ἀλλ' ὑψοῦσα μόνον τὸ βύγχος. Τότε ἐκείνος τῇ ἐδίδε κομμάτιον λευκοῦ ἄρτου, ὃν ὑπερηγάπα καὶ ὃν μόνον ἐπέτρπεπεν εἰς αὐτὴν ὁ Μανούρωφ.

Ἡ Λεβέδακα—τὸ ὄνομα τοῦτο σημαίνει κύκνος—ἦτο ἀξία τῆς ἐπωνυμίας της διὰ τὴν πολλὴν χάριν τοῦ θαδίσματός της. Ὅταν τρέχουσα κατεδίωκε τὸν λαγῶν, οἱ πόδες της ἐκ-

τεταμένον ἀπετέλουν μὲ τὸ σῶμά της μίαν γρχυμὴν εὐθείην μόλις κυματίζουσαν ἦτο τὸν ἑλαφρὰ, ὥστε δὲν ἄφηνε σχεδὸν ἔχνη ἐπὶ τῆς γῆς· ἡ πρῶτης της ἦτο ἀπαρκαδειγματικός καὶ ἡ ἀπεριόριστος εὐπείθειά της κατέβηκε καὶ αὐτὴν τὴν φυσικὴν τοῦ κυνὸς ῥοπήν, ὥστε ἂν ἐν ᾧ κατεδίωκε ζῶν τι ἐσύριζεν ὁ κύριός της προσκαλῶν αὐτήν, ἄφηνε τὸ ζῶον καὶ ἐπανήρχετο πρὸς ἐκεῖνον. Πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην φωνὴν ἔτεινε τὸ οὖς.

Ἡ Λεβέδνα εἶχεν ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν καὶ ἡμίσεος, ἡλικίαν, καθ' ἣν ὁ κύων παρέχει πλέον καταφανεῖς τὰς ιδιότητάς του τὰς φυσικάς. Δὲν ἠθέλησε δὲ νὰ δεχθῆ ἄλλον σύζυγον παρὰ τὸν καλλίτερον κύνα τῆς θηροκυνίας· ἦτο λαμπρότατον καὶ ὠραϊότατον ζῶον καὶ ἐκεῖνος, λευκὸς μὲ τεφρόχρουν κηλίδα ἐπὶ τοῦ αὐτίου. Ἡ Λεβέδνα ἦτο θηρευτικώτερα αὐτοῦ.

Τοιαύτη ἦτο ἡ Λεβέδνα. Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ὁ Σέργιος μὴ θέλων κατ' οὐδένα λόγον ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν κύνα του. Τὰ μικρά της τὰ ἐδίωκεν—εἶπομεν ὅτι δὲν ἦτο φιλάργυρος—αὐτὴν ὅμως ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ. Οὕτε ἤθελε νὰ τὴν ἀφήτῃ ν' ἀναθρέψῃ ἄλλα, διὰ νὰ μὴ κουράζηται· ἦτο τὸσον ὠραία, τὸσον λευκὴ, τὸσον ἡμερος. Ἐπηγαίνοῦντο εἰς τὴν οἰκίαν ὡς ἡ βασίλισσα, ἥτις ἠξέφρει ὅτι τὰ πάντα τῆ ἀνήκουσι. Ἐξηπλώνετο παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου της ἡ ὕψισθεν τοῦ καθίσματός του τὴν ἡμέραν,—ἐκοιμάτο τὴν νύκτα ἐπὶ ψιάθου παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης του καὶ μόλις ἐκεῖνος ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καθ' οἷανδήποτε ὄραν, συνήντα τὸ βλέμμα τῶν καστανῶν ὀμμάτων της, βαθέων καὶ γλυκυτάτων ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ Κιρκασίας καὶ ἐχόντων ἔκφρασιν εὐφυίας καὶ ἀγαθότητος. ἂν δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἀνθρώπινον ὀφθαλμοί.

Κτηματίας τις τῶν περιχώρων, ὀνόματι Μαρσίνης, ἐπεθύμησε τὴν Λεβέδνα. Τὴν εἶχεν ἴδει εἰς τὸ κυνήγιον καὶ ἐνόησε τὴν ἀξίαν της, εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς ὠραῖον τεφρόχρουν λαγωνικὸν καὶ ἤθελε νὰ δικαιωνῆ τὸ γένος. Ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Μανούρωφ, ἀλλ' εἰς μάτην.

—Ἐκλεξὸν οἰανδήποτε ἄλλην κύνα, ἐξ ὧσων ἔχω, τῷ εἶπεν ὁ Μανούρωφ, ἀλλ' ἡ Λεβέδνα εἶνε ἰδική μου, ἀποκλειστικῶς.

Ἐκεῖνος ἐπέμεινε·

— Πῶλῃσέ μου τὴν λοιπὸν, τῷ λέγει, σοὶ δίδω πεντακόσια ἀργυρὰ βούβλια.

— Δὲν εἶμαι κυνέμπορος· ἄλλως τε ἡ Λεβέδνα ἀξίζει περισσότερον. Ἐκλεξὸν ἄλλην καὶ ἄφες με ἤσυχον.

Μετὰ τινὰς ἑβδομάδας ὁ Μανούρωφ εὕρισκετο στενοχωρημένος· τῷ ἐζήτουν ἀντὶ μεγάλης τιμῆς ἓνα ἰσχυρὸν μέλανα ἵππον, ὁποῖον δὲν εἶχε τὸ ἵπποφοβεῖόν του.

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

Ἐκεῖνος εἶπε, ὅχι. Ἀπορῶ πῶς ἐπιμένεις νὰ

λαμβάνης τοιαύτας ἀρνήσεις, τῷ ἀπήντησε γε-
λῶν.

— Θὰ σοῦ τὴν κλέψω. . .

— Ἄν ἤμπορῆς!

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος οἱ δύο φί-
λοι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν. Ὁ Σέργιος
ἦτο λίαν εὐθυμος καὶ περιποιητικὸς, ἵνα κολάσῃ
τὴν κακὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ εἶχεν ἴσως κάμη ἢ
γὰ του ἄρνησις εἰς τὸν φίλον του.

Ἐβρεχε καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωσι μετὰ
τὸ πρόγευμα εἰς περίπατον. Ὁ Μαρσίνης ἐζήτη-
σε νὰ παίξωσιν ἔφερον τὰ παιγνιόχαρτα καὶ
ἤρχισε τὸ πικέτο.

Ὁ Μανούρωφ δὲν ἤξευρε νὰ παίξῃ καλὰ. Ἐ-
πειδὴ δὲ δὲν ἠρέσκετο καὶ πολὺ εἰς τὸ παιγνί-
διον, ἔπαιζε δὲ ἐξ ἀνάγκης, ἦτο, ὅπως ἐν τοιαύτῃ
περιστάσει συνήθως συμβαίνει, ἀφηρημένος. Ἡ
ἀρτίρρισις αὐτῆ τῷ ἐστοίχιζεν ἀκριβὰ. Εἶχε χά-
σει ἀρκετὸν ποσὸν καὶ ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἀπο-
τυχία ἤρχισε νὰ τὸν στενοχωρῇ.

— Ἐχῶ τὴν κακὴν μου σήμερον, εἶπε, βλέ-
πων ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἐκέρδαινε διὰ πέμ-
πτην φορὰν.

— Ἐγὼ ὅμως ἔχῶ τὴν καλὴν μου, ἐπανελά-
θεν ὁ Μαρσίνης, γελῶν μακκιβαελικῶς. Ἄς μὴ
παίξωμεν πλέον μὲ χρήματα, θέλεις;

— Τί νὰ παίξωμεν λοιπόν;

— Ἴππους.

— Καλὰ. Ἄς ἴδωμεν ἂν θὰ μοῦ ἦνε τυχη-
ρότερον οἱ ἵπποι παρά τὰ ρούβλια.

ἤρχισε πάλιν ζωηρὸν τὸ παιγνίδιον. Ὁ Σέρ-
γιος ἐκέρδησεν, ἔπειτα ἔχασε καὶ πάλιν ἔχασε,
καὶ ἐπὶ τέλους εὐρέθη χρεώστης τριῶν ἵππων
καὶ χιλίων ρούβλιων.

— Ἄς μείνωμεν ἕως ἐδῶ, εἶπεν ἀπελπισ. Θὰ
γάνω ἕως αὔριον.

— Revanche ἂν θέλῃς, τῷ λέγει ὁ Μαρσί-
νης. Παίξω ὅσα ἔχασες πρὸς. . . .

— Πρὸς. . . ;

— Τὴν Λεβέδικαν.

— Εὐχαριστῶ! ἀπαντᾷ ὁ Σέργιος γελῶν. Τί
ἐπιμονή! Δὲν ἔχεις πολλὰς ιδέας, φίλε μου,
ἀλλὰ εἰς τὰς ὀλίγας τὰς ὁποίας ἔχεις ἐπιμέ-
νει; τί διάβολο! Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ γρα-
φεῖόν του ἵνα φέρῃ τὰ χρήματα.

— Μ' ἀρέσῃ τὸ σκυλί σου. . . .

— Τότε, φίλε μου, δύνασαι νὰ καυχῆθῃς ὅτι
ἐγνώρισες καὶ σὺ ἓνα κἂν ἀτυχῆ ἔρωτα εἰς τὴν
ζωὴν σου.

Ἐνύκτωσε καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸ γεῦμα. Μετὰ
τοῦτο ὁ Μαρσίνης, ἂν καὶ ἔβρεχε βραγδαίως, ἐζή-
τησε τὴν ἄμαξάν του.

— Αὔριον θὰ σοῦ στείλω τοὺς ἵππους, τοὺς
ὁποίους μοῦ ἐκέρδησες.

— Δὲν εἶνε βίβ. Θὰ στείλω ἐγὼ νὰ τοὺς πάρω.

Ἡ Λεβέδικα ἰδοῦσα ἀνοικτὴν τὴν θύραν ἐζή-
γαγε τὸ ρύγχος της. Ἡ δρόσος καὶ ἡ ὑγρασία

τὴν εἴλκυσαν καὶ σιγὰ σιγὰ ἐξῆλθε ταλαντευο-
μένη. Ὁ Σέργιος δὲν τὴν ἐνόησε.

Ὁ Μαρσίνης τὴν εἶδεν ἀφανιζομένην εἰς τὴν
μαύρην νύκτα. . . . ἔλαβε τὸ μανδήλιόν του εἰς
τὰς χεῖρας.

— Νομίζω, λέγει, ὅτι ἐσυναχώθηκα. Ἄκου-
σον, Σέργιε, μίαν τελευταίαν πρότασιν. Σοῦ δί-
δω ὅ,τι ἔχασες σήμερον καὶ τὸν ὠραιότερον ἵπ-
πον μου διὰ τὴν Λεβέδικαν, θέλεις;

Ὁ Μανούρωφ ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Διπλασιάζω τὴν προσφορὰν, ἐπανελάθεν ὁ
Μαρσίνης ὡς ἂν καταληφθεὶς ὑπὸ πυρατοῦ ἐπι-
θυμίας.

Ἐτρεμεν ὅλος ὡς παράφορος καὶ ἔσφιγγον αἱ
χεῖρές του μετὰ νευρώδους ταραχῆς τὸ μανδή-
λιον.

— Σοῦ δίδω δύο ἵππους καὶ τρεῖς χιλιάδας
ρούβλια. . .

— Ὅχι! Σὲ λυποῦμαι, φίλε μου, ἀλλὰ σοῦ
εἶπον ὄχι, ὄχι.

— Καλὰ. . . χαῖρε!

Ὁ Σέργιος ἤθελε νὰ τὸν συνοδεύσῃ μετὰ τοῦ
ὕπνρητου ἕως ἔξω, ἀλλ' ὁ Μαρσίνης δὲν ἐδέχθη.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, λέγει, εὐχαριστῶ. Εἴσελ-
θε ταχέως διότι ὁ καιρὸς εἶνε ἐλεεινὸς καὶ ὀκ-
κρῶσης.

Ἐν ᾧ ἐξήρχετο ὁ Μαρσίνης ἐσκόνταψε τόσον
σκαιῶς, ὥστε ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ὕπνρητου· οὗτος
ἐπαρπάτησε καὶ τὸ κηρὶ τὸ ὁποῖον ἐκράτει
ἐσβέσθη. Βραδύτερον ὁ ὕπνρητὴς ὠρρίζετο ὅτι
τὸ κηρίον τὸ ἐσβέσεν ὁ Μαρσίνης, ἀλλὰ τότε ὁ
δυστυχὴς ὕπνρητὴς ἐπεπλήχθη ὑπὸ τοῦ κυρίου
του, ὠνομάσθη dourak, μπουρταλάς, καὶ ἐ-
στάλη νὰ φέρῃ ἄλλο κηρίον.

Ἐν τῷ μεταξῷ εἶχεν ἐξέλθει ὁ Μαρσίνης καὶ
εἶχε κλείσει τὴν θύραν. Ὁ Σέργιος διηυθύνθη
μὲ βραδέα βήματα πρὸς τὴν αἴθουσαν, μόλις δ'
εἰσῆλθεν ἤκουσε τὸν κρότον τῶν τροχῶν τῆς ἀ-
περχομένης ἄμαξης.

— Θὰ ἐδυσκολεύθῃ, ἐσκέπτετο, ν' ἀναβῆ εἰς
τὴν ἄμαξαν εἰς τὰ σκοτεινά. Ἀδιάφορον! αὐ-
τὸς ὁ ἄνθρωπος πολὺ μ' ἐνοχλεῖ.

Ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μετὰ τινος δὲ
στιγμᾶς ἔστρεψε κύκλῳ τὰ βλέμματα, ὡς νὰ
εἰζήτηε τι.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν, ἡ Λεβέδικα δὲν ἐπανεῆλ-
θε. Θὰ καταλερώθηκα μ' αὐτὸν τὸν διαβολόκακρον.

Ἐπῆρε τὸ ἐπανωφόρι του καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ
προαύλιον. Μάτην προσεπάθουν οἱ ὀφθαλμοὶ του
νὰ διακρίνουν ἐν τῷ πυκνῷ σκοτει ἀπόχρωσιν
τινα λευκωτέραν. . . Ἐσφύριζεν σιγὰ τὸ πρῶ-
τον καὶ ἔπειτα ὀξύτερον. . . Τίποτε! Ἐπὶ
τέλους ἐκραξε δυνατὰ τόσον, ὥστε ὁ οἶκος ὅλος
ἐγείνεν ἀνάστατος. Ἐτρεῖξαν πάντες.

— Ἡ Λεβέδικα ἐκάθη, εἶπε, ζητήσατέ την.

Δὲν εἶπεν ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπόπτει· δὲν ἐτόλμα
νὰ εἶπῃ εἰς τοὺς ὕπνρητας ὅτι ὁ φίλος του τῷ

ἔκλεψε τὴν κύναν! Οἱ ὑπηρέται ἔτρεξαν καθ' ὅ-
λας τὰς διευθύνσεις μετὰ λαμπάδων πρὸς ἀνα-
ζήτησιν. . . Εἰς μάτην!

Ὁ Σέργιος εἰσῆλθε πολὺ τεταραγμένος. Τῷ
ἤρχετο νὰ κλαύσῃ. Δὲν ἤξευρε διὰ τί ἐλυπεῖτο
πλείοτερον, διότι ἐλυπεῖτο τὴν προσφιλῆ του
κύναν, ἢ διότι στενός του φίλος εἶχε διαπράξει
τοιαύτην ἀκατονόμαστον καὶ ἐπονείδιστον πρά-
ξιν. Ἐξῆλθε μετὰ τινὰς στιγμὰς πάλιν εἰς τὸ
προαύλιον. Ἐξ συνθηεῖας μᾶλλον ἢ ἐξ ἐλπίδος
ἐσφύριξε καὶ πάλιν ὀξέως. Εἰς τὸ σφύριγμα τοῦτο
ἀπήντησεν ἀσθενὲς καὶ ὡς λίαν ἀπομεικρυσμέ-
νον γαύγισμα, ὅπερ ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς ἡχώ.

Ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἤρχισε πάλιν. Πλησιέ-
στερον μὲν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βᾶθους τοῦ δάσους ἡ-
κούσθη τὸ γαύγισμα. Ὁ Σέργιος κατέστησε
προσεκτικούς τοὺς ἀνθρώπους του, εἰς δ' ἐξ αὐ-
τῶν φέρων λαμπάδα διὰ χειρὸς διηυθύνετο πρὸς
τὴν θύραν τοῦ περιβόλου, ἣν ἐμελλε ν' ἀνοίξῃ.
Λευκὸς ὄγκος ἐχύθη μέσθι μετὰ ταχύτητος ἀπὸ
τοῦ ὕψους τῆς θύρας καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας
τοῦ Σεργίου. Ἦτο ἡ Λεβέδικα. Συνεστράφη δις
καὶ τρεῖς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου της στε-
νάζουσα ὑπὸ χαρᾶς καὶ εἶτα ἐλιποψύχησε. Ὁ
Σέργιος τὴν ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του βα-
ρεῖαν καὶ ἀκατασπασμένην καὶ τὴν ἔφερον εἰς
τὴν αἴθουσαν, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Πάντες δ'
οἱ τῆς οἰκίας, παραβαίνοντες τὰ νόμιμα τῆς ἐ-
θιμοτυπίας ἐν τῇ χαρᾷ των διὰ τὴν ἀνεύρεσιν
τοῦ ἡγαπημένου ζώου, ἠκολούθησαν τὸν Σέρ-
γιον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖ ἐξέστταν τὴν Λε-
βέδικαν, τῇ ἔδωκαν χλιαρὸν γάλα νὰ πῖνῃ, ἕως
ὅτου συνῆλθεν. Ὁ Μανούρωφ πλήρης χαρᾶς
ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται αἰσθήματα οἴκτου πλέον
πρὸς τὸν πρῶτον φίλον του, ὁ ὁποῖος ὁ Θεὸς ἡ-
ξέουρι πόσα εἶχε φάγει δαγκάματα παρὰ τῆς
Λεβέδικας.

Ὁκτὼ ἡμέραι παρηλθον χωρὶς καθ' ὅλον ν'
ἀκουσθῆ ὁ Μαρσίνης. Ἐπὶ τέλους τὴν Κυριακὴν
λίαν πρῶτὴ μετέβη ὁ ἀμαξηλάτης του εἰς τοῦ
Μανούρωφ ἵνα ζητήσῃ τοὺς κερδηθέντας ἵππους.
Ὁ Σέργιος παραλαβὼν τὸν ἀμαξηλάτην μετέβη
εἰς τὸ ἵπποφορβεῖον καὶ ἐκλέξας τρεῖς ἀρίστους
ἵππους τοὺς διηύθυνεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τριῶν
ἵπποκῶμων εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐν ᾧ δ' ἐγίνοντο ταῦτα, ἡ Λεβέδικα εἶχεν ἀ-
κολούθησει τὸν κύριόν της, ὅπως πάντοτε. Ὁ
ἀμαξηλάτης τοῦ Μαρσίνου ἐφαίνετο ὅτι οὐδὲ
κἂν τὴν εἶχε παρατηρήσει. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ
Σέργιος ἐπέβλεπεν εἰς τὸ κλείσιμον τῆς θύρας
τοῦ ἵπποφορβεῖου, ὁ ἀμαξηλάτης προσέφερον
εἰς τὴν Λεβέδικαν ἐν τῇ παλάμῃ του φαγώσι-
μόν τι, νόστιμον βέβαια, διότι τὸ ζῶον αὐθιγρῶς
τὸ κατεβρόχθισε καὶ ἔπειτα ἐγλύφετο ἐπὶ πολ-
ύ. Μετὰ τοῦτο δὲ παραλαβὼν τοὺς τρεῖς ἵπ-
πους ἀπῆλθεν ἀμέσως προφασιζόμενος ὅτι ἔχει
μικρὰν ὄδον νὰ διανύσῃ.

— Ὅπως θέλεις, τῷ εἶπεν ὁ Σέργιος, πῆ-
γαινε ἔς τὸ καλὸ! καὶ ἐθώπευσε τοὺς τρεῖς του
πόλους διὰ τελευταίαν φοράν.

Ἐπανελθὼν ὁ Σέργιος εἰς τὴν αὐλὴν ἐθαύμα-
σεν ἰδὼν τὴν Λεβέδικαν πλησιάζουσαν εἰς τὸ
παρὰ τὸ φρέαρ πλήρες ὕδατος ἀγγεῖον καὶ πί-
νουσαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

— Περιέργον, ἐσκέφθη, οὔτε ἡ ὥρα της εἶνε,
οὔτε πολλὴν ζέστην κάμνει.

Εἶτα μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἤρχισε νὰ
κρούῃ τὸ κλειδοκύμβαλον διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥ-
ραν του, διότι ἀτελεύτητα εἶνε τὰ ἀπογεύματα
τῆς Κυριακῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν δὲν ἔχῃ τις
γειτονικὰς ἐπισκέψεις.

Δὶς ἢ τρεῖς ἡ Λεβέδικα ἐζήτησε νὰ ἐξέλθῃ
μετὰ μίαν στιγμὴν ἐπληρόχετο καὶ ἐρίπτετο
ἐπὶ τοῦ τάπητος χωρὶς ὅμως νὰ κοιμᾶται, πα-
ρὰ τὴν συνθήειάν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της διαρκῶς
ἐστραμμένοι πρὸς τοὺς τοῦ κυρίου της ἐδει-
κνουν ἀγωνίαν.

Εἰς τὰς τρεῖς ὁ ὑπηρέτης ὁ ἐπιφορτισμένος
τὰ τῶν κυνῶν ἦλθε νὰ τὴν παραλάβῃ διὰ τὸ
φραγῆτόν. Ὁ Σέργιος τὴν παρετήρει μετὰ λύπης
ἐξερχομένην.

— Παράξενον πρᾶγμα, διελογίζετο, μοὶ φαί-
νεται παχυτέρα. . .

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ παίζῃ. Μετ' ὀλίγον ὁ ὑ-
πηρέτης ἐπανῆλθεν.

— Αὐθέντα, λέγει, ἡ Λεβέδικα δὲν θέλει νὰ
φάγῃ.

— Πῶς; ἀνέκραζεν ἐκεῖνος ἐγειρόμενος.

— Ὅλο πίνει! ἔχει πιεῖ τέσσαρες φοραὶς ἄσ'
μὲ ὥρα.

— Τί εἶν' αὐτὸ λοιπόν; . . .

Ἡ Λεβέδικα κατέκειτο εἰς τὴν αὐλὴν ἔμπρο-
σθεν μεγάλης γαβᾶθας. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ
σταθῇ ὀρθή ἢ ἀσθμαίνουσα ἀναπνοή της ἐκτύ-
πα τὰ ὑπερμέτρως φουσκωμένα πλευρά της. Ἦ-
θελε νὰ ἐγερθῇ ἅμα εἶδε τὸν κύριόν της, ἀλλὰ
ματαιῶς ἔρριψε πάλιν κάτω τὴν κεφαλὴν. Ὁ
Σέργιος ἔκυψε καὶ τὴν ἐθώπευεν, ἴσταντο δὲ κύ-
κλω οἱ ὑπηρέται. Διὰ τῆς χειρὸς ὁ Μανούρωφ ἔ-
ψαυεν ὅλον τὸ σῶμα τὸ παραμειορρωμένον
πλέον τοῦ δυστυχοῦς ζώου, ὅπερ διὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἀλλ' ὅ-
τε ἡ χεὶρ ἤγγισε τὴν χώραν τοῦ στομάχου, ἡ
Λεβέδικα ἀφῆκε φωνὴν ὀδύνης καὶ ἐξῆλθεν ὕδωρ
ἐκ τοῦ στόματός της.

— Θὰ ἔφαγε τηγανιτὸν σπογγάρι, εἶπεν ὁ
κυνοκόμος.

Ἐξ ὅλων τῶν σκληροτήτων, ὅσας ὁ ἄνθρωπος
ἐπενόησε κατὰ τῶν ζώων, αὕτη εἶναι ἴσως ἡ
φοβερώτερη. Ὅταν θέλουν νὰ ἐκάμουν ἕνα κύ-
να τηγανίζου σπόγγον εἰς βούτυρον πολὺ ἀλα-
τισμένον ὁ σπόγγος συστέλλεται καὶ γίνεται
πολὺ μικρός. Ἀφ' οὗ τὸν φάγῃ τὸ ζῶον, αἰσθά-
νεται δίψαν καὶ πίνει πολὺ. Ὁ σπόγγος ἕνεκα

τῆς θερμότητος τοῦ στομάχου ἀπαλλάσσεται τοῦ βουτύρου καὶ ἀρχίζει νὰ πληροῦται ὕδατος, διαστελλεται καὶ συνδιαστέλλει καὶ τὸν στόμαχον, ἕως οὗ ἐπέρχεται ὁ θάνατος. Οὐδὲν ἀντιφάρμακον ὑπάρχει, οὐδεμία θεραπεία· ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἄφευκτος καὶ θραδύς, ἀφ' οὗ προηγηθῆ μακρὰ καὶ ὀδυνηροτάτη ἀγωνία.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησε τὸν κυνοκόμον ὁ Σέργιος πλήρης ὀργῆς καὶ περιφρονήσεως.

— Τὴν εἶδα λείχουσαν τὸν ἀμαξήλατον, αὐθέντα... Ἐκεῖνος ὁ Μαρσίνης, ὁ... μὲ συγχωρεῖς, αὐθέντα, ἡ λύπη μὲ κάμνει...

— Ἐχεις δίκαιον! ὁ δειλός, ὁ... Ἀποθνήσκει λοιπὸν ἡ Λεβέδκα;

— Μάλιστα.

— Μετὰ πόσῃν ὥρᾳ;

— Μετὰ δύο, τρεῖς. Τὸ ζῶον ὅμως εἶνε δυνατόν, ἴσως βαστάσει ἕως αὔριον.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ὑπάρχει θεραπεία;

— Καμμία.

Ὁ Σέργιος ἀνέβη εἰς τὸν δωμάτιόν του, ἔλαβε πολύκροτον, τὸ ἐγέμισε καὶ κατέβη. Ἡ Λεβέδκα εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, λευκὸς ἀπὸ τῆ ἠρχετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ χεῖλη. Ποῦ καὶ ποῦ ἐξέβαλεν ὀξείας κραυγὰς, ἐκτυπᾶτο καὶ ἐπιπτεν ἔπειτα λιπόθυμος. Ὁ Σέργιος ἔκυψε κλαίων.— Χαῖρε, τῆ λέγει, καλὴ καὶ ὠραία Λεβέδκα μου, χαῖρε.— Τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐξεκένωσε τὸ πολύκροτον... Ἡ Λεβέδκα ἔμεινε ἀπνους.

Ἐπὶ πολὺ ὁ Σέργιος ἐφύλαττεν εἰς τὸ πολύκροτον τοῦ μίαν σφαῖραν διὰ τὸν Μαρσίνην. Βίς τὰς παρκλήσεις καὶ τὰ δάκρυα τῆς γραίας Κυρίας Μκνούρωφ, μητρὸς τοῦ Σεργίου, χρεώσται ὁ ἄθλιος τὴν ζωὴν του. Σ.

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ ΚΑΙ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ Auguste Vacquerie.]

Οἱ Ἀμερικανοὶ οὐδέποτε ἔπαυσαν ἐφορᾶζόντες τὴν ἡμέραν τὴν δωρήσασαν αὐτοῖς τὸν μέγαν ἄνδρα εἰς ὃν ὀφείλουσι τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν καὶ τὴν Δημοκρατίαν των.

Ἀναμφισβητήτως οὐδενὸς ἐπὶ γῆς ἀνδρὸς τοῦ Γεωργίου Οὐασιγκτῶνος μᾶλλον, πρέπει νὰ πανηγυρίζεται ἡ γενέθλιος ἡμέρα. Καθ' ἣν ἡμέραν ἐτελεύτησε, τὸ Κοινοβούλιον ἐκλαυσε «τὸν ἄνδρα» τὸν ἀριστεύσαντα ἐν τῷ πολέμῳ, ἐν τῇ εἰρήνῃ, «ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ.» Ὁ Οὐάσιγκτων κατεκλήσθη οὐ μόνον τὴν δόξαν ὅτι ἔδωκε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίσης μεγάλην δόξαν ὅτι ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν.

Ὅτε ἀπέσπα τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, ἠδύνατο, καθὼς ἄλλοι ἔνδοξοι στρατηγοὶ ἔπραξαν, νὰ δράξῃται τῆς νίκης αὐτοῦ καὶ τῆς δημοτικότητος, καὶ ν' ἀνακηρύξῃ ἑαυτὸν κύριον τῶν ἀνθρώπων οὓς ἠλευθέρωσε. Ἀλλ' ὅ-

μως ἅμα περαιωθέντος τοῦ πολέμου, παρητήθη τῆς διοικήσεως καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον οὐδεμίαν ἐδέχθη ἀνταμοιβήν. Τὸ Κοινοβούλιον ἐν μόνον κατόρθωσε, ν' ἀποδεχθῆ ὁ Οὐάσιγκτων τὴν ἐλευθέραν ταχυδρομικῶν τελῶν διανομὴν τῶν ἐπιστολῶν του. Κατέγιεν εἰς τὴν γεωργίαν. Ἡ πολιτεία τῆς Βιργίνιας, ὑπὲρ τῆς ναυτιλίας τῆς ὁποίας μεγάλας ὑπηρεσίας παρέσχε, ἐδήλωσε τὰς πρὸς τοῦτον εὐχαριστίας, ἀποστείλασα αὐτῷ ἑκατὸν πενήκοντα μετοχὰς Ἑταιριῶν, ἃς αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ τούτου εἶχον ἀναδείξει· ἡ ἀξία τῶν μετοχῶν αὐτῶν ἀνήρχετο εἰς 250 χιλιάδας φράγκων. Τὸ ποσὸν αὐτὸ διένειμεν εἰς δύο ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα. Καὶ τοῦτο δὲν ὑπῆρξε τὸ μόνον τεκμήριον τῆς ἀφιλοκερδείας αὐτοῦ. Καθ' ὅλον τὸ ὀκταετὲς χρονικὸν διάστημα τοῦ πολέμου, ἀνώτατος καὶ μόνος διοικητὴς αὐτὸς ὢν, ἔχων δὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς δαπάνας, μόνον 247 λίρας ἔδαπάνη ἐτησίως εἰς ἑκτακτα ἐξόδα.

Κληθεὶς πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐν ἔτει 1789, ἐξελέχθη καὶ πάλιν τῷ 1793. Ἐπίσης ἠθέλησαν οἱ συμπολιταὶ του νὰ τὸν ἐκλέξουσιν καὶ τῷ 1797, ἀλλ' ἀπεποιήθη, προτιμῶν τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος του ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ εὐρίσκων ἐνδοξότερον ἑαυτῷ κατόρθωμα νὰ ἀπελευθέρωσῃ ἐν ἔθνος ἀντὶ νὰ τὸ κατακτήσῃ.

Τὴν 14 Δεκεμβρίου 1799 φλόγῳσι τῆς τραχείας ἀρτηρίας, προελθοῦσα ἐκ λεπτῆς βρογχῆς ἣτις καθύγρανε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, τὸν ἀφήρησεν ἀπὸ τῆς ζωῆς ἐντὸς ὀλίγων ὥρων. Ἀπέθανε δὲ ὡς ἀνδρεῖος. Βλέπων ἀδύνατον πᾶσαν βοήθειαν, εἶπε νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἡσυχον. Ἐξεδύθη, κατεκλίθη, ἐσφάλισε ταῖς ἰδίαις αὐτοῦ χερσὶ τὰ βλέφαρά του καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἐξέπνευσεν ἀταράχως, ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν. Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε γενικὴ δεινὴ συμφορὰ. Τὸ Κογκρέσον διέταξεν ἵνα πάντες οἱ πολῖται φέρωσιν ἐπὶ τριάκοντα ὄλα ἔτη μελανὴν σκέπην ἐπὶ τοῦ βραχίονος.

Ἴδου καὶ ἐν γεγονόσι ἄξιον μνείας. Ὁ Ναπολέων ἐπένησε τὸν Οὐασιγκτῶνα καὶ διέταξεν ἐπίσης νὰ πενήθῳσι πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς τότε ὀνομαζομένης Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ὁ Ναπολέων ἐπεφόρτισε τὸν Φοντάν νὰ πλέξῃ τὸν πανυγηρικὸν τοῦ ἐνδόξου ἀνδρὸς τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐν ἐπιστῆμῳ δημηγύρει εἶπε τὰ ἐξῆς περὶ Οὐασιγκτῶνος: «Ἀπέφυγε τὴν ἐξουσίαν ὁπόταν αὐτῇ ἠδύνατο νὰ καταστήθῃ δεσποτικὴ· δὲν συγκατατέθη νὰ φέρῃ τὸ βῆρος αὐτῆς ἢ μόνον ὅτε συνεσφίγχθησαν οἱ ὄροι τῆς νομιμότητος· δὲν ἐδέχθη τὴν παράτασιν ταύτης, ὅταν ἐπίεσθη ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εὐτυχοῦσα δὲν εἶχε πλέον χρεῖαν τῆς ἀφοσιώσεώς του· τέλος ἠθέλησε νὰ ἀπολαύσῃ ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ συμπολιταὶ του τῆς εὐτυχίας, ἢν κλάς μέγας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ.» Ὅτε ὁ Ναπο-